

Sygn. akt II AKa 257/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA – Jerzy Leder (spr.)

Sędziowie: SA – Zbigniew Kapiński

SA – Izabela Szumniak

Protokolant st. sekr. sąd. Małgorzata Reingruber

przy udziale prokuratora Piotra Woźniaka

po rozpoznaniu w dniach 27.09.2021 r. i 05.04.2022 r.

sprawy oskarżonych:

1. *P. M., ur. (...) w W., syna W. i J. z domu L.,*

oskarżonego z art. 55 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu sprzed dn. 9.12.2011 r.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu sprzed dn. 9.12.2011 r.) w zw. z art. 65 § 1 k.k. (x4); z art. 280 § 1 k.k.; z art. 252 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zb. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; z art. 288 § 1 k.k.; z art. 263 § 2 k.k. oraz z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu sprzed d. 9.12.2011 r.);

1. *K. W., ur. (...) w W., syna J. i T. z d. W.,*

oskarżonego z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.; z art. 56 ust. 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

2. *S. W., ur. (...) w W., syna K. i M. z d. H.,*

oskarżonego z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.; z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.; z art. 56 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego P. M.

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie

z dnia 3 czerwca 2020 r., sygn. VK 30/18

I. uchyła zaskarżony wyrok w stosunku do:

- oskarżonych K. W. oraz S. W. w całości;
- oskarżonego P. M. w zakresie czynów opisanych w pkt. od I do IV wyroku i od VI do X wyroku (odpowiednio pkt. I – IV i VI – X aktu oskarżenia)

i sprawę w tym zakresie przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu Warszawa-Praga w Warszawie;

II. w pozostałym zaskarżonym zakresie wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz: adw. R. B. i adw. M. L. – Kancelarie Adwokackie w W. po 600 zł plus 23 % podatku VAT za obronę z urzędu: oskarżonych P. M. i S. W. w postępowaniu przed Sędem Apelacyjny w Warszawie;

IV. zwalnia P. M. od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 257/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

**Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 3 czerwca 2020 r.,
sygn. V K 30/18**

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońca oskarżonego (P. M.)
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. Granice zaskarżenia

<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości wobec oskarżonych K. W. i S. W.	
# w części	#	co do winy (wobec P. M. w zakresie czynów opisanych w pkt. I-IV oraz VI-X a/o – prokurator; w zakresie czynu opisanego w pkt. V a/o - obrońca)
#	co do kary (obrońca P. M.)	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	Uchylenie – uchylenie wyroku w zakresie czynów zarzuconych oskarżonemu P. M. opisanych jako I-IV oraz VI-X a/o; K. W. opisanych jako XI-XIII a/	#	Zmiana - apelacja obrońcy oskarżonego P. M. – uniewinnienie od zarzucanego mu czynu ewentualnie zmiana poprzez zmianę opisu czynu oraz wymierzenie kary w granicy dolnego
---	---	---	---

	o; S. W. opisanych jako XIV-XVII a/o	ustawowego zagrożenia lub nadzwyczajnym złagodzeniem
--	--------------------------------------	--

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			-----	-----	-----
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

	Załączniki do apelacji oraz odpisy wyroków.	Dokumenty wiarygodne, brak podstaw do kwestionowania ich wartości.
--	---	--

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p><u>Apelacja prokuratora:</u></p> <p>Obraza przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 2 § 1 pkt 1 i § 2 k.p.k., art. 9 k.p.k., art. 167 k.p.k. oraz art. 366 § 1 k.k.</p> <p>Odnośnie apelacji prokuratora ze względu na zakres zaskarżenia jako najdalej idącej.</p> <p>Trafny jest zarzut prokuratora zawarty w pkt. I skarżący wyrok co do oskarżonych:</p> <p>- P. -M. w zakresie dotyczącym orzeczenia o winie w odniesieniu do czynów opisanych jako I - IV oraz VI - X aktu oskarżenia,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadne</p> <p># częściowo zasadne</p> <p># niezasadne</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

- K. W. w zakresie dotyczącym orzeczenia o winie w odniesieniu do czynów opisanych jako XI – XIII aktu oskarżenia,

- S. W. w zakresie dotyczącym orzeczenia o winie w zakresie do czynów opisanych jako XIV – XVII aktu oskarżenia.

Zasadny jest zarzut obrazu przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 2 § 1 pkt 1 i § 2, art. 9, 167 i 366 § 1 k.p.k. we wzajemnym powiązaniu, polegającą na nieprzeprowadzeniu z urzędu dowodów z zeznań świadka:

- J. K. w oparciu o zeznania złożone przed Sądem Rejonowym dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie w sprawie sygn. akt IV K 203/19 w dniu 7 stycznia 2020 r. w toku postępowania przeciwko T. G. oskarżonemu o czyny tożsame z zarzucanymi w przedmiotowej sprawie P. M., jako IV – V aktu oskarżenia;

- odstąpieniu od czynności przesłuchania matki pokrzywdzonego czynem opisanym jako IV aktu oskarżenia B. S., J. S. - która była świadkiem przestępstwa;

- zaniechaniu przeprowadzenia dowodu z prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 14 stycznia 2020 r. wydanego w stosunku do J. K., skazującego go za dokonanie przestępstw tożsamyh z zarzucanymi oskarżonemu P. M. w niniejszej sprawie, a tym samym zaniechaniu przez przewodniczącego składu orzekającego obowiązku baczności, by zostały wyjaśnione wszystkie istotne okoliczności sprawy, co skutkowało przedwczesnym

uznaniem przez sąd, że dowód z zeznań świadka J. K., który na rozprawie w dniu 22 maja 2018 r. odmówił złożenia zeznań korzystając z uprawnienia zawartego w art. 182 § 3 k.p.k., nie jest wystarczający do uznania winy oskarżonych w zakresie czynów zarzucanych im jako I – IV oraz VI – XVII aktu oskarżenia, albowiem sąd nie miał możliwości weryfikowania zeznań świadka poprzez jego bezpośrednie przesłuchanie na rozprawie, gdy w rzeczywistości przeprowadzenie dowodu z zeznań tego świadka złożonych przed Sądem Rejonowym dla Warszawy – Pragi – Północ w Warszawie w sprawie sygn. akt IV K 203/19 w dniu 7 stycznia 2020 r. w toku postępowania przeciwko T. G. oraz zeznań matki B. S., pokrzywdzonego czynem IV aktu oskarżenia miało istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia w zakresie czynu zarzucanego P. M., a zaniechanie przeprowadzenia dowodu z prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie V Wydział Karny z dnia 14 stycznia 2020 r. wydanego wobec J. K., skazującego go za dokonanie przestępstw tożsamyh z zarzucanymi oskarżonemu P. M. w niniejszej sprawie, uniemożliwiło ponowne przesłuchanie J. K. – w tym wypadku bez prawa do odmowy zeznań w sprawie i tym samym uzupełnienie materiału dowodowego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia w sprawie.

Kilka nieprawidłowości, które wystąpiły w procedowaniu przez sąd pierwszej instancji, związane przede wszystkim w zaniechaniu przeprowadzenia także z urzędu dowodów z zeznań świadków i dokumentów w postaci protokołów przesłuchań świadków zeznających w innych postępowaniach

sądowych, lecz o tożsame czyny, jak zarzucił oskarżyciel publiczny P. M., wreszcie zaniechanie przeprowadzenia dowodu z dokumentu w postaci wyroków sądowych w sprawach IV K 203/18 i V K 129/18 właściwych sądów wskazanych wyżej, doprowadziło do powstania uchybień procesowych, których konwalidacja w postępowaniu apelacyjnym jest możliwa, lecz w konsekwencji, a to ze względu na rodzaj rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji, doprowadzi na wydania wyroku kasatoryjnego.

Jeśli sąd ten uznał, za czym przemawia uzasadnienie zaskarżonego wyroku, że tylko co do czynu opisanego w pkt V aktu oskarżenia, sąd meriti dysponował dowodami obciążającymi innymi niż tylko zeznania świadka J. K., to był uprawniony do wydania eksulpującego wszystkich oskarżonych od dokonania zarzucanych im czynów.

Stanowisko takie – jak trafnie podnosi w uzasadnieniu apelacji prokurator – uznać należy co najmniej za przedwczesne. Obowiązkiem sądu było bowiem – po myśli art. 167 k.p.k. przeprowadzić z urzędu dowody, by uniknąć powtórzeń, wskazanych w tenorze zarzutu oskarżyciela publicznego. Bierność prokuratora w tej kwestii prezentowana na rozprawach przed sądem pierwszej instancji, jakkolwiek niezrozumiała i mogąca wywołać dopuszczalną krytykę, to jednak prawnie dopuszczalną. Skoro świadek J. K. przed sądem pierwszej instancji skorzystał z prawa odmowy składania zeznań, a jedynie potwierdził odczytane depozycje złożone w toku śledztw, to

obowiązkiem sądu meriti było – realizując obowiązek wynikający z art. 366 § 3 k.p.k. – podjęcie z urzędu działań zmierzających do wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, w tym zmierzających do uzupełnienia materiału dowodowego o taki, który pozwoliłby na rozwianie wątpliwości co do jakości dowodu z wyjaśnień J. K..

Po pierwsze, sąd dysponując wiedzą o toczącym się równolegle postępowaniu przed Sądem Rejonowym dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie IV Wydział Karny sprawie sygn.. akt IV K 203/19 przeciwko T. G. oskarżonemu o dokonanie wraz z J. K. i P. M. przestępstwa na szkodę B. S., zarzucanego w niniejszym postępowaniu P. M. jako IV aktu oskarżenia, zaniechał ustalenia, jaką postawę procesową w zakresie skorzystania z prawa do odmowy złożenia zeznań przyjął J. K., zwracając się do tegoż sądu o przekazanie do sprawy jedynie odpisów protokołów rozpraw, w trakcie których zeznania składa M. O.. Tymczasem ustalenie procesowej postawy J. K. miało o tyle istotne znaczenie dla końcowego rozstrzygnięcia, że J. K. na rozprawie przed sądem rejonowym nie odmówił złożenia zeznań, także w zakresie przebiegu przestępstw dokonanych na szkodę B. S. i M. O.. Dopiero przeprowadzenie tego dowodu, pozwoliłoby sądowi meriti na pełną i swobodną ocenę wiarygodności depozycji składanych przez J. K. co do czynu zarzucanego P. M. w pkt IV aktu oskarżenia, eliminując zarzut obrazu art. 363 § 3 k.p.k. Zaniechanie zaś przeprowadzenia z urzędu tego dowodu stanowi – jak zasadnie podnosi prokurator – obrazę

przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść wyroku.

Po drugie, nieprzeprowadzenie dowodu z uzupełniającego przesłuchania J. K. na okoliczność zeznań złożonych przed sądem rejonowym w toku postępowania przeciwko T. G., był brak możliwości pozyskania przez sąd pierwszej instancji wiedzy o skazaniu J. K. za czyny dokonane we współdziałaniu w oskarżonych w niniejszej sprawie prawomocnym wyrokiem z dnia 14 stycznia 2020 r. przez Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie w sprawie sygn. akt V K 129/180, a tym samym utracie przez J. K. prawa do odmowy składania zeznań i udzielenia odpowiedzi na pytania w oparciu o regulację art. 182 § 3 k.p.k. Utrata prawa do odmowy złożenia zeznań w świetle argumentacji uzasadnia zaskarżonego wyroku jest na tyle istotna, że zaniechanie jego ponownego przesłuchania może mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia końcowego.

Po trzecie, oczywistym zaniechaniem było odstąpienie od przesłuchania matki pokrzywdzonego B. S. co do przebiegu czynu z pkt IV aktu oskarżenia. Skoro J. S. w czasie zdarzenia była obecna w domu i to w sąsiednim pomieszczeniu, w którym miało miejsce zdarzenie, to rezygnacja z przeprowadzenia tego dowodu jest uchybieniem mogącym mieć wpływ na treść końcowego rozstrzygnięcia.

Zeznania J. K. mogą mieć wpływ na końcowe rozstrzygnięcie co do wszystkich oskarżonych w zakresie wszystkich zarzucanych im czynów, oprócz opisanego w pkt. V aktu oskarżenia. Stąd też orzeczenie kasatoryjne musiało obejmować

rozstrzygnięcie szczegółowo opisane w tenorze wyroku.

Nie ulega wątpliwości, że wykładnia językowa przepisu art. 437 § 2 zd. 2 k.p.k. prowadzi do jednoznacznego wniosku, że obecnie uchylene przez sąd odwoławczy orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., (których in concreto Sąd Apelacyjny nie stwierdził) lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo w całości pierwszoinstancyjnego przewodu sądowego i art. 454 k.p.k. Co więcej, nowelizująca Kodeks postępowania karnego ustawa z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2013, poz. 1247) wprowadziła istotną zmianę w art. 437 § 2 k.p.k. właśnie przez wymienienie tych podstaw uchylene wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Dotychczas (tj. do 1 lipca 2015 r., kiedy to wspomniana nowelizacja weszła w życie) przepis ten dawał sądowi odwoławczemu szerokie uprawnienia kasatoryjne. Obecnie art. 437 § 2 k.p.k. nakłada na sąd odwoławczy wręcz obowiązek merytorycznego orzekania poza przypadkami w nim wskazanymi. Wprowadzenie w tej regulacji katalogu przyczyn uchylene orzeczenia i przekazania sprawy

do ponownego rozpoznania
zwiększa apelacyjność
postępowania odwoławczego
oraz modyfikuje funkcje sądu
odwoławczego z dominującej
dotychczas kontrolnej w
kierunku kontrolno-
merytorycznej. A contrario
z art. 437 § 2 zd. 2
k.p.k. wynika obowiązek
reformatoryjnego orzekania
przez sąd odwoławczy,
co w połączeniu z
uprawnieniami do szerokiego
przeprowadzenia
postępowania dowodowego
powoduje, że ciężar
merytorycznego rozpoznania
sprawy spada na sąd drugiej
instancji (por. D. Świecki
Komentarz do art. 437 k.p.k.
— System Informacji Prawnej
Lex). W rozpatrywanym
przypadku zaistniały — poza
potrzebą przeprowadzenia na
nowo oceny zebranych w
sprawie dowodów — także
okoliczności wskazane w art.
454 § 1 k.p.k. akapit
pierwszy, które uprawniają
sąd apelacyjny stosownie
do brzmienia art. 437
§ 2 k.p.k. do uchylenia
zaskarżonego wyroku sądu
pierwszej instancji oraz
przekazania sprawy temu
sądowi do ponownego
rozpoznania w zakresie
szczegółowo przedstawionym
w pkt. I wyroku.

**Odnośnie apelacji obrońcy
oskarżonego P. M. co do czynu
opisanego w pkt V wyroku (pkt
V aktu oskarżenia).**

Z uwagi na charakter orzeczenia
sądu ad guem, wynikający z
zasadniczo trafnego procedowania
a następnie bezbłędneho, bo

spełniającego wszystkie wymogi art. 424 § 1 k.p.k., uzasadnienia sądu ad guo, rozważania sądu apelacyjnego mogą ograniczyć się do kilku kwestii o charakterze podstawowym, odnoszących się do istoty zarzutów skargi apelacyjnej.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie poruszano problematykę wymogów, jakie w świetle art. 457 § 3 k.p.k. musi spełniać uzasadnienie sądu odwoławczego oraz skutków, jakie wywołuje nieprawidłowe sporządzenie tego dokumentu (zob. np. wyrok z dnia 8 marca 2007r., V KK 167/06, LEX nr 260705). W szczególności wskazywano, że w zakresie szczególowości uzasadnienia sądu ad guem obowiązek ten jest zależny, z jednej strony, od zawartości uzasadnienia sądu ad guo, z drugiej zaś, od wartości argumentacji skargi apelacyjnej. Dopuszczalne jest w praktyce (a w niektórych przypadkach wręcz pożądane) postępowanie sądu ad guem, polegające na odwoływaniu się w motywach orzeczenia do stanowiska zawartego w uzasadnieniu wyroku sądu ad guo (zwłaszcza wówczas, gdy zarzuty apelacji i uzasadniające je wywody stanowią dowolną polemikę ze stanowiskiem sądu meriti); nie oznacza to jednak całkowitej rezygnacji z przytoczenia jakichkolwiek konkretnych argumentów, w tym choćby mających odniesienie do wywodów sądu pierwszej instancji. By jednak pozostać w zgodzie z treścią przepisu art. 457

§ 3 k.p.k. określającego wymogi uzasadnienia sądu odwoławczego, a więc podania, czym kierował się sąd wydając wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski apelacji sąd uznał za zasadne albo niezasadne, koniecznym jest szczegółowe odniesienie się do nich.

Przechodząc do rozważań szczegółowych związanych z apelacją obrońcy oskarżonego, w istocie chodzi autorowi skargi o dopuszczenie się przez sąd pierwszej instancji błędu w ustaleniach faktycznych przez przyjęcie, że P. M. nie jest sprawcą zarzucanego czynu, ewentualnie zaś o zmianę zaskarżonego wyroku w kierunku postulowanym we wniosku alternatywnym (s. 3 apelacji).

Argumenty zawarte w apelacji obrońcy uznać należy za nietrafne a apelację za niezasadną.

Na wstępie stwierdzić należy, że sąd okręgowy w zakresie czynu opisanego w pkt. V wyroku, w staranny i wnikliwy sposób przeprowadził postępowanie dowodowe w sprawie, a każdy z ujawnionych w toku przewodu sądowego dowodów poddany został wszechstronnej analizie. Ocena ta uwzględnia wzajemnie odniesienia poszczególnych dowodów, czy wręcz zmieniający się kształt dowodu w trakcie trwania postępowania, respektuje jednocześnie dyrektywy zawarte w art. 7 k.p.k., biorąc pod uwagę każdorazowo wskazania wiedzy, reguły logicznego rozumowania i zasady doświadczenia życiowego. Ocena

dokonana przez Sąd I instancji, której szczegółowy wyraz znalazł się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (jako załącznik), uznana być zatem musi za ocenę swobodną, o której mowa w art. 7 k.p.k. i jako taka pozostaje pod ochroną tego przepisu. Kontrola apelacyjna nie wykazała, aby Sąd I instancji przekroczył granice swobodnej oceny dowodów w kierunku oceny dowolnej; nie stwierdzono też w rozumowaniu sądu okręgowego, przedstawionym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w sposób odpowiadający wymogom określonym w art. 424 k.p.k. luk lub błędów o charakterze logicznym lub faktycznym, które mogłyby stanowić podstawę ewentualnych korekt wyroku.

Zarzut z pkt. I (ppkt. 1-3) apelacji obrońcy – obraza przepisów postępowania karnego, mająca wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7, 410, 5 § 2 k.p.k.:

Po powyższych uwagach o charakterze ogólnym, pora przejść do rozważań szczegółowych związanych z koniecznością ustosunkowania się do zarzutów i wniosków apelacji. Nieporozumieniem jest zarzut obrazy art. 410 k.p.k., skoro jej autor nie zarzucił, by sąd pominął jakkolwiek z okoliczności ujawnionych na rozprawie lub by uwzględnił przy wyrokowaniu jakkolwiek okoliczność nie ujawnioną na rozprawie. Przepisu tego nie można wyklądać w ten sposób, że ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę wyroku muszą być zawsze oparte na wszystkich przeprowadzonych dowodach. Sytuacja taka może

bowiem zaistnieć tylko wtedy, gdy wszystkie dowody są niesprzeczne i nie pozwalają na dokonanie niezgodnych ze sobą ustaleń (np. gdy oskarżony przyzna się do popełnienia zarzucanego mu czynu i przyznanie to nie budzi wątpliwości, gdyż znajduje potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym).

Treść art. 410 k.p.k. należy łączyć z nakazem zawartym w art. 424 § 1 k.p.k., który obliguje sąd do wskazania, na jakich oparł się dowodach uznając określone fakty za udowodnione i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Wynika stąd jednoznacznie, że sąd ma obowiązek rozważyć i ocenić wszystkie przeprowadzone na rozprawie dowody, a jeżeli są one sprzeczne, to nie może oprzeć ustaleń na każdym z ujawnionych dowodów i na wszystkich wynikających z nich okoliczności, gdyż prowadziłoby to nieuchronnie do sprzeczności w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę wyroku.

Choć skarżący nie sformułował zarzutu obraży art. 424 § 1 k.p.k. należy podkreślić, że sąd pierwszej instancji sporządził uzasadnienie wyroku (nazwane załącznik) odpowiadające wymogom określonym w art. 424 k.p.k. Uzasadnienie wyroku wskazuje bowiem na jakich dowodach sąd oparł swe ustalenia, a zatem dlaczego jedne dowody uznał za wiarygodne, a inne odrzucił, przy czym sąd orzekający z taką samą starannością i dokładnością ocenił zarówno te dowody, które odrzucił, jak i te, na których oparł swoje ustalenia. Nie pominął też sąd rozpoznający sprawę dowodów dotyczących istotnych w sprawie faktów i okoliczności i zajął wobec

nich stosowne stanowisko. Wyjaśnił więc i ocenił w sposób pełny i wszechstronny wszystkie dowody, a takie postępowanie umożliwia odparcie zarzutu przekroczenia przez sąd granic swobodnej oceny dowodów i nie daje podstawy do postawienia słusznego zarzutu sprzeczności ustaleń z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego. Uzasadnienie zawiera także wyjaśnienie podstawy prawnej zapadłego w sprawie rozstrzygnięcia i wskazuje, dlaczego dany podgląd prawny sąd uznał za trafny i z jakich powodów, a dlaczego odrzucił inne, rysujące się możliwości zakwalifikowania danego czynu, względnie czynów, z innych przepisów kodeksu karnego. Całkowicie bezzasadny jest podniesiony w apelacjach zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k., który należy wyklądać w powiązaniu z art. 7 k.p.k. (nakazującym kształtować przekonanie sądu na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenionych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Relacja pomiędzy tymi dwiema zasadami stała się podstawą wielu orzeczeń zarówno sądów powszechnych, jak i Sądu Najwyższego (zob: chociażby postanowienie SN z dnia 17 września 2014 r., V KK 127/14, WWW.sn.pl: Przewidziany w art. 5 § 2 k.p.k. nakaz rozstrzygania na korzyść oskarżonego niedających się usunąć wątpliwości nie ma zastosowania do sytuacji, gdy wątpliwości te są rezultatem niedokładnego i niewyczerpującego postępowania dowodowego. W sytuacji, gdy sąd przeprowadzi to postępowanie w sposób pełny i kompletny i podda te tak zebrane dowody ocenie spełniającej rygor art. 7 k.p.k.

(jak w rozpoznawanym judykacie), to zastosowanie zasady z art. 5 § 2 k.p.k. nastąpi dopiero wtedy, gdy tak przeprowadzona ocena dowodów potwierdzi wciąż istnienie niedających się – w oparciu o nią – usunąć wątpliwości. Dopiero wówczas sąd musi je wytłumaczyć na korzyść oskarżonego. W realiach rozpoznawanej sprawy, nie powstała jednak sytuacja, która skutkowałaby koniecznością sięgnięcia po ten przepis. To, że wątpliwość odnośnie ustalonego przez sąd czynu będącego przedmiotem osądu zgłasza któraś ze stron procesowych, nie może być podstawą konstruowania zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k. (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 1999r., IV KKN 714/99, Prok. i Pr. 2000, nr 4, poz. 8 oraz z dnia 15 października 2000r., II KKN 332/00, z dnia 2 października 2002r., II KKN 311/01 – niepublikowane).

Nie można w realiach sprawy dopatrzeć się naruszenia przez sąd okręgowy zasady wskazanej w art. 7 k.p.k. Przypomnieć należy, że ustalenia faktyczne pozostają pod ochroną zasady swobodnej oceny dowodów, gdy zostały poczynione na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej, czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania, odzwierciedleniem którego powinno być uzasadnienie orzeczenia (Z. Świda – Łagiewska – Zasada swobodnej oceny dowodów w polskim prawie karnym, Wrocław 1983, s. 76 – 90). Taka sytuacja ma właśnie miejsce w rozpoznawanej sprawie. Sąd pierwszej instancji odniósł się w uzasadnieniu

wyroku do wyjaśnień oskarżonego P. M. złożonych na różnych etapach postępowania, wskazując którym wyjaśnieniom odmówił waloru wiarygodności z podaniem argumentów uzasadniających zajęte stanowisko. Sąd orzekający wyczerpująco i rzeczowo omówił ten dowód, podobnie jak dowody z zeznań świadków: M. O., D. K., M. M. (3), K. K. (2) oraz wyjaśnienia J. K. i T. G., czyniąc to zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego. Ocenie tej nie można zasadnie postawić zarzutu dowolności.

Nie ma racji obrońca P. M., gdy twierdzi w pkt. 1 apelacji, że oskarżony nie uczestniczył w przebiegu całego zdarzenia, bo nie był obecny w czasie gdy miał być obezwładniony, ani nie był obecny w mieszkaniu na terenie dzielnicy W. P., gdzie T. G. żądał okupu, ani nie był obecny w hotelu (...) w W., gdy G. w obecności K. żądał od pokrzywdzonego pieniędzy; zatem działanie G. i K. stanowiło nieuzgodniony z M. eksces. Twierdzenie autora apelacji jest subiektywnym przedstawieniem zdarzenia, podzielonego na części wygodne dla tego oskarżonego, lecz oderwane od dowodów obciążających w postaci zeznań M. O., potwierdzonych w zasadniczej części wyjaśnieniami J. K. i T. G. oraz zeznaniami świadków D. K., M. M. (3) i K. K. (2). Z zasadniczo zgodnej i wzajemnie uzupełniającej relacji J. K. i T. G. prawidłowo odkodowanej przez sąd pierwszej instancji, bez wątpliwości wynika, że P. M. brał aktywny udział w czasie całego zdarzenia, gdy M. O. został wywieziony do lasu, tam zaś J. K. złapał go i rzucił na ziemię, zaś P. M. założył mu kajdanki i

przypiął do drzewa, po czym sprawcy wleli do gardła pokrzywdzonego 0,7 litra wódki; gdy ten protestował, J. K. dwukrotnie go uderzył. Na sprawstwo P. M. wskazał nie tylko J. K., ale także pokrzywdzony M. O. bez cienia wątpliwości rozpoznał go na jednej z okazanej fotografii (k. 285 – 286, 289).

Nietrafne są zarzuty autora apelacji zawarte w pkt 2. Ze zgodnej relacji K. i G. wynika, że sprawcy zabrali pokrzywdzonemu samochód A. (...) wartości 30.000 zł, którym przyjechali do W. i który miał zostać zwrócony po zapłaceniu okupu w kwocie 40.000 zł. Wersję tą pośrednio potwierdził w swoich zeznaniach D. K. tak w śledztwie, jak i na rozprawie (k. 412 i k. 580 -581), gdy M. O. telefonując do niego prosił go przestraszonym głosem o udzielenie pożyczki pieniędzy, wskazując, ... że jest to dla niego sprawa życia i śmierci ... (k. 412).

Niezasadny jest także zarzut zawarty w pkt 3 apelacji obrończej. Wydanie wyroku uniewinniającego T. G. w innej sprawie nie oznacza dyskwalifikacji jego depozycji w przedmiotowej sprawie, skoro informacje pochodzące od tej osoby korespondują z wyjaśnieniami J. K. i M. O. oraz z zeznaniami M. M. (3), K. K. (2) i D. K.. To zaś, że wersje przebiegu zdarzenia podawane przez ww. osoby nieco się różnią, jest zrozumiałą pochodną upływu czasu, roli odgrywanej przez każdą z tych osób, naturalną potrzebę minimalizowania swojej roli, ale też chęcią chronienia swojego kolegi P. M.. Zestawienie jednak wszystkich przeprowadzonych dowodów osobowych, pozwoliło sądowi pierwszej instancji na trafne i bezbłędne odtworzenie stanu faktycznego.

Zarzuty z pkt. II i III apelacji obrońcy – błędy w ustaleniach faktycznych, mające wpływ na treść wyroku:

W tych warunkach za niezasadny uznać należy zarzut obrońcy oskarżonego opisany w pkt II i III. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, jak wielokrotnie podkreślał Sąd Najwyższy w swoich orzeczeniach, nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami Sądu orzekającego, lecz musi zmierzać do wykazania jakich konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego. Tego warunku skarżący nie spełnił, a sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych opartego na innej ocenie dowodów, niż tej, której dokonał sąd pierwszej instancji, nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych. Autor skargi zaprezentował swój własny przebieg zdarzeń i własną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, zasadniczo inną od tej, jaką ustalił Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Jakkolwiek obrońca oskarżonego ma prawo dokonywać i przedstawiać własną wersję zdarzenia i własną ocenę zgromadzonych dowodów, to jednak rzecz w tym, że – w odróżnieniu od sądu rozpoznającego sprawę – wersja ta pozostaje w rażącej sprzeczności z zebranymi dowodami tworzącymi logiczną całość. W ocenie sądu odwoławczego,

stanowisko obrońcy oskarżonego opiera się na wybiórczym eksponowaniu dowodów wyłącznie korzystnych dla P. M. w postaci jego wyjaśnień, bez analizy szeregu dowodów obciążających, wszechstronnie rozważonych przez Sąd meriti w uzasadnieniu wyroku. Przypomnieć należy, że ustalenia faktyczne pozostają pod ochroną zasady swobodnej oceny dowodów, gdy zostały poczynione na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej, czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania, odzwierciedleniem którego powinno być uzasadnienie orzeczenia (por. OSNKW 1975, z. 2, poz. 28, OSNPG 1979, z. 10, poz. 140, Z. Świda – Łągiewska – Zasada swobodnej oceny dowodów w polskim prawie karnym, Wrocław 1983, s. 76 – 90). Taka sytuacja ma właśnie miejsce w rozpoznawanej sprawie. Jak wynika bowiem z lektury uzasadnienia Sądu meriti, tenże Sąd wskazał w oparciu o jakie dowody dokonał ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie, którym dowodom dał wiarę z podaniem argumentów uzasadniających ten pogląd oraz którym dowodom odmówił waloru wiarygodności ze wskazaniem przyczyn takiego stanu rzeczy.

Zarzut z pkt. IV apelacji obrońcy – zarzut rażącej niewspółmierności kary:

Odnosząc się do zawartego w apelacji w pkt. IV zarzutu rażącej niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności, stwierdzić należy, że

rażąca niewspółmierność kary to pojęcie ocenne. Przepis art. 438 pkt 4 k.p.k. zawiera przy tym określenie – rażąca niewspółmierność. Uprawniony jest zatem pogląd, że powodem ewentualnej korekty zaskarżonego wyroku nie może być każda stwierdzona niewspółmierność, a jedynie jej postać wyraźna, oczywista, bezsporna, niewątpliwa, bardzo duża (takie znaczenie wyrazu – rażąca – podaje słownik języka polskiego pod redakcją Witolda Doroszewskiego, PWN, Warszawa 1965r., tom VII, s. 841). Konsekwentnie tak rozumie cytowany przepis Sąd Najwyższy, dając temu wyraz w kilkunastu orzeczeniach, wydanych wprawdzie na gruncie art. 387 pkt 4 kodeksu postępowania karnego z 1969 r.; przepis ten brzmiał jednak identycznie jak obecnie obowiązujący art. 438 pkt 4 k.p.k. Orzecznictwo Sądu Najwyższego zachowuje więc w tym zakresie pełną aktualność. Reprezentatywnym orzeczeniem w omawianej kwestii jest wyrok z dnia 14.XI. 1973r, III KR 254/73, OSNPG, z. 3 – 4, poz. 51, w którym Sąd Najwyższy stwierdził ... rażąca niewspółmierność kary o jakiej mowa w tym przepisie zachodzić może tylko w sytuacji, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności mających zasadniczy wpływ na wymiar kary można by przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą jaką należało by wymierzyć w instancji apelacyjnej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary, a karą wymierzoną w pierwszej instancji. Podobny pogląd zaprezentował Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 2 lutego 1995r. - II KRN 198/94, OSNKW 1995, z. 6, poz. 18 stwierdzając na

gruncie art. 387 pkt 4 k.p.k. (chodzi o Kodeks postępowania karnego z 1969r. – obecnie przepis art. 438 pkt 4 k.p.k.) nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenie co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa – „rażąco” niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować.

W stosunku do oskarżonego P. M. sąd apelacyjny nie dopatrył się w wymierzonej karze pozbawienia wolności cech rażącej niewspółmierności w kierunku jej nadmiernej surowości, co podnosi w swej apelacji skarżący. Sąd I instancji prawidłowo ustalił okoliczności łagodzące i obciążające wymienione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku na s. 3 formularza; nie ma zatem potrzeby ponownego powtarzania i eksponowania tych samych okoliczności, zwłaszcza gdy autor apelacji nie dostarczył argumentów podważających dokonaną ocenę. Wbrew twierdzeniu skarżącego stopień zawinienia P. M. nie był niższy od pozostałych współsprawców przypisanego czynu, skoro w najbardziej newralgicznym momencie (uprowadzenie, założenie kajdanek i przypięcie do drzewa a następnie odurzenie alkoholem i przewiezienie pokrzywdzonego M. O. odbywało się nie tylko z pełną aprobatą P. M., ale także przy jego czynnym udziale.

Nietrafne jest zatem stanowisko obrońcy oskarżonego uznające tak wymierzoną karę za rażąco surową. W tej sytuacji, należało nie znajdując podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku i uwzględnienia apelacji

	obrońcy oskarżonego, utrzymać zaskarżony wyrok w mocy.	
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Omówiono wyżej.		
Wniosek		
<p>W apelacji prokuratora – uchylenie wyroku w zakresie czynów zarzuconych oskarżonym P. M. opisanych jako I-IV oraz VI-X aktu oskarżenia, K. W. opisanych jako XI-XIII aktu oskarżenia oraz S. W. opisanych jako XIV-XVII aktu oskarżenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu Warszawa-Praga w Warszawie.</p> <p>W apelacji obrońcy oskarżonego P. M.:</p> <ul style="list-style-type: none"> - uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu; <p>ewentualnie o:</p> <ul style="list-style-type: none"> - zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z opisu czynu sformułowania, że oskarżony działał w celu zmuszenia pokrzywdzonego do przekazania pieniędzy w kwocie ok. 40 000 złotych w zamian za jego uwolnienie i zabierając w celu przywłaszczenia samochodu pokrzywdzonego marki A. (...) wartości ok. 30 000 zł; - wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności w granicy dolnego ustawowego zagrożenia lub z nadzwyczajnym złagodzeniem. 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Wskazano przy omówieniu zarzutów apelacji.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
<u>Pkt. 1 i 6 zaskarżonego wyroku</u>	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Wskazano przy omówieniu zarzutów apelacji.	
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
--	--

<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</u>		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylecia		

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości co do oskarżonych K. W. i S. W. oraz co do P. M. w zakresie czynów opisanych w pkt. od I do IV wyroku i od VI do X wyroku (odpowiednio pkt. I – IV i VI – X aktu oskarżenia)	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylecia		
W sprawie zachodzi konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego w całości. Wskazane w części pierwszej uchylecia, w konsekwencji których sąd pierwszej instancji błędnie ustalił stan faktyczny, uniemożliwiają ich konwalidację w postępowaniu apelacyjnym z uwagi na ograniczony zakres tego postępowania.		
3.1.		# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylecia		

5.4. <u>Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	

6. <i>Koszty Procesu</i>		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	<p>Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz: adw. R. B. i adw. M. L. – Kancelarie Adwokackie w W. po 600 zł plus 23 % podatku VAT za obronę z urzędu: oskarżonych P. M. i S. W. w postępowaniu przed Sądem Apelacyjny w Warszawie.</p> <p>Sąd zwolnił P. M. od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.</p>

7. <i>PODPIS</i>
<p><i>Jerzy Leder</i></p> <p><i>Zbigniew Kapiński Izabela Szumniak</i></p>

<u>Granice zaskarżenia</u>		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina	

<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości w całości wobec oskarżonych K. W. i S. W.		
# w części	#	co do winy co do winy (wobec P. M. w zakresie czynów opisanych w pkt. I-IV oraz VI-X a/o)	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów		

	postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	Uchylenie	# zmiana

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>	
Kolejny numer załącznika	2.
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego P. M.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina, kara

<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy w zakresie czynu opisanego w pkt. V a/o	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<i>1.4. Wnioski</i>		
#	Uchylenie	# zmiana